

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

Cap. I. Quomodo D. Gregorius Magnus nos exhortatur, vt tempestiuè à
peccatis resipiscamus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

COLLATIONVM
SACRARVM LIBER
OCTAVVS.

DE IVCVNDIS AC TER-
RIBILIBVS QVORVNDAM
visionibus.

*D. Gregor. Magnus homil. 19. in Euangelia exhortat,
vt tempestinè à peccatis respiscamus, sequens ex-
emplum commemorat.*

CAP. PRIMVM.

REM, fratres, quæ nuper conti-
git, refero, vt si vos peccatores
ex corde esse conspicitis, om-
nipotentis Dei misericordiam
amplius ametis. Præsenti anno
in monasterio meo, quod iux-
ta beatorum martyrum Ioannis & Pauli Ec-
clesiam situm est, frater quidam ad conuersi-
onem venit, deuotè susceptus est, sed ipse de-
uotius est conuersatus. Hunc ad monasterium
frater suus corpore, non corde sequutus est.
Nam valde conuersationis vitam & habitum
detestans, in monasterio vt hospes habitabat,
& monachorum vitam moribus fugiens, recede-
re à monasterij habitatione non poterat,
quia, vel quid ageret, vel vnde viueret, non
habebat. Erat eius prauitas cunctis onerosa,
sed

sed hunc omnes æquanimiter pro fratris eius amore tolerabant. Nam superbus & lubricus; si qua post hoc sæculum sequeretur vita, nesciebat. Irridebat verò, si quis ei hanc prædicare voluisset. Itaque cum habitu sæculari vivebat in monasterio, verbis levis, nutibus instabilis, mente tumidus, veste incompositus, actione dissipatus. Mense autem Iulio nuper elapso, huius quam nostris pestilentia clade percussus est: qui ad extremum veniens vrgeri cœpit, vt animã redderet. Et vltima iam corporis parte præmortua, vitalis virtus in solo pectore & lingua remanserat. Fratres adierant, eiusque exitum in quantum Deo largiente poterant, oratione tuebantur. At ille subito ad deuorandum se draconem venire conspicens, magnis vocibus cœpit clamare, dicens: Ecce draconi ad deuorandum datus sum, qui propter vestram præsentiam deuorare me non potest. Quid mihi moram facitis? date locum vt ei deuorare me liceat. Cumque hunc fratres, vt signum sibi crucis imprimeret, admonerent, respondebat virtute qua poterat, dicens: Volo me signare, sed nõ possum, quia à dracone premor. Spumæ oris eius faciem meam liniunt, guttur meum eius ore suffocatur. Ecce ab eo brachia mea comprimuntur, quia iam & caput meum in suo ore abiortuit. Cumq; hoc ille pallens & tremens & motiens diceret, cœperunt fratres vehementius

N n 5 orati.

orationibus insistere, & oppressum draconis
 presentia suis precibus adiuuare. Tunc repen-
 te liberatus magnis ceepit vocibus clamare
 dicens: Deo gratias. Ecce discessit, ecce exiit,
 ante orationes vestras fugit draco, qui me ac-
 ceperat. Mox autem seruiturum se Deo, & esse
 se monachum deuouit: atque à tempore illo
 nunc vsque febribus premitur, doloribus fa-
 tigatur. Morti quidem subtractus est, sed ad-
 huc plenius vitę restitutus non est. Quia enim
 longis & diuturnis iniquitatibus pressus est,
 longo languore fatigatur, & durum cogitatio-
 nis purgationis durior concremat: quia diuina
 dispensatione agitur, vt prolixiora vicia agri-
 tudo prolixior exurat. Quis illum vnquam
 seruari ad conuersionem crederet? quis tan-
 tam D E I misericordiam considerare suffi-
 ciat?

*Idem homelia 12. in Euangelia de horribili morte
 Chrysaorij, exhortans vt tempestiue ad meliorem
 uitę statum nos componamus.*

CAP. II.

REm, fratres charissimi refero, quam fin-
 tentē audire vult charitas vestra, ex con-
 sideratione illius vehementer instruitur. Qui-
 dam vir nobilis in Valeria prouincia nomine
 Chrysaorius fuit, quem lingua rustica popu-
 lus Chryforium vocabat, vir valdē idoneus,
 sed tantum plenus viciis quantum rebus: su-
 perbia tumidus, carnis suę voluptatibus sub-
 ditus.